

Jacques Luzzi

**Umělá inteligence
je primárně určena
pro válku**

Collettivo Terra e Libertà

**UMĚLÁ INTELIGENCE
JE PRIMÁRNĚ URČENA
PRO VÁLKU**

*** ***

Jacques Luzzi

&

Collettivo Terra e Libertà

|| POCKET EDITION || říjen 2024

- pocketedition.noblogs.org
- pocketedition@riseup.net

Úvodní poznámky

Následující text je kapitolou z knihy Jacquese Luziho *Ce que l'intelligence artificielle ne peut pas faire*, která vyšla v květnu 2023 ve francouzském nakladatelství *La Lenteur*. Příležitostí, pro kterou jsme ji přeložili, jsou iniciativy proti „*Wired Next Fest*“, které se organizují v Roveretu ve dnech 26. až 29. září 2024. Považovali jsme za nutné proti opěvovatelům zadržovaného lidstva zopakovat, že umělá inteligence - součást a zároveň motor konvergujících technologií (info, bio, nano a neuro) - není ani pozitivní, jak tvrdí „techno-nadšenci“, ani přístupná alternativním formám řízení, jak opakují „techno-possibilisté“. Umělá inteligence se zrodila z války a je určena především pro válku. Aby nedošlo k nedorozumění, připomíná sám Luzi, Pentagon výslovně zahajuje nový projekt Manhattan pro umělou inteligenci ve vojenském smyslu, zatímco čínský stranický stát reaguje MDPW (*Multi-Domain Precision Warfare*). Mezitím se na Ukrajině urychluje robotizace zbraňo-

vých a velitelských systémů, zatímco v Gaze probíhá první automatizovaná genocida v dějinách. Vědeckovo-vojensko-průmyslové komplexy vedou všeobecnou válku proti živým lidem a všem formám autonomie jednotlivců a společností, od automatizované výroby po vysokofrekvenční finance, od rozšíření kamer a senzorů ve městech, přes digitální zemědělství, po genetické inženýrství aplikované na pole a těla.

Rovereto, září 2024

Collettivo Terra e Libertà // Kolektiv Země a svoboda

Umělá inteligence slouží především k vedení války

Věda se zpronevěřila sama sobě, protože se stala cílem sama o sobě. Ustanovila se náboženstvím vraždy [...] Ráda se stala náboženstvím a spěchá vyhubit lidi dříve, než se oběma rukama chopí odvahy ji vypudit. Vědění se proto stalo mocí, ale mocí, která se stala šílenou, předmětem hanebného zbožňování.

- Elias Canetti, Kniha proti smrti, 1942-1993

„Průmysl“ označuje historické spojení mezi státem a kapitálem od renesance. Mezi Caesarem a Mamonem, ironizoval Charbonneau.⁽¹⁾ Caesarova vojenská moc závisí na prosperitě Mamonu, který prostřednictvím daní a dluhů financuje jeho vojáky, špehy, výz-

kumníky, zbraně, byrokracii a logistiku. A Mamon prosperuje o to více, že Caesarova vojenská moc mu umožňuje rozšířit a zabezpečit jeho užitečné pole působnosti.⁽²⁾ Již půl století se globalizace kapitálu a neokolonialismus odehrávají ve vesmíru omezení, které jim vnucují výšková bombardovací letadla, jaderné ponorky, pozorovací satelity, bezpilotní letouny a mezikontinentální rakety. A právě tento arzenál je financován hromaděním světových zdrojů.

Tato situace vyplývá ze skutečnosti, že od 17. století se spojení mezi veřejnou mocí a soukromým kapitálem opírá o rostoucí sílu technovy. Válka a obohacení národa se samy staly předmětem “vědeckého” poznání, které se dalo do služeb boje mezi státy o světovou hegemonii. Monetizace společenských vztahů, budování rozsáhlých finančních trhů, byrokratická organizace správy i podniků, tovární disciplína a dokonce i “společnost blahobytu” (nadměrné spotřeby) jsou produkty tohoto společného nasazení vojenské moci,

akumulace kapitálu a technického pokroku. Povinná spotřební práce high-tech udělatek, která udržuje kapitál tím, že vytváří odbytiště pro jeho průmyslovou výrobu, tak slouží nejen k reprodukci armády námezdní práce, ale také k udržení válečného úsilí.(3)

Rozmach industrializace vyvolává dva typy ozbrojených konfliktů. Prvním z nich je permanentní asymetrická válka, která zajišťuje nadvládu průmyslových center nad méně industrializovanými zeměmi, a to i přes neustálé protipovstalecké konflikty. Dnes již neokoloniální válečné stroje zpravidla nemají za cíl politickou okupaci, ale pouze těžbu a drancování zdrojů, které živí spojení mezi Caesarem a Mamonem. Druhým typem je hegemonistická (neboli imperiální) válka, v níž spolu soupeří průmyslové velmoci o planetární nadvládu. Výsledné antagonismy jsou kontinuální, larvované a nepřímé, ale sporadicky vyvolávají světové konflikty, jejichž vražedný rozsah je úměrný nasazené technologické síle. Na oplátku tyto konflikty vyvolávají

oslavnivý technologický pokrok.

Na úsvitu první průmyslové revoluce *Carl von Clausewitz* (1780-1831) poznamenal, že mír není vždy nic jiného než příprava budoucí války, a že proto vzájemné jednání mezi racionálními protivníky, zbavené jakékoliv míry sebeovládání, vede k vzestupu do krajnosti nástrojů smrti. (4)

Tento boj do krajnosti se dnes nazývá “technologický závod”.

Jak nedávno prohlásil náměstek ministra obrany USA pro výzkum a inženýrství:

Nemůžeme si dovolit vyrovnávání technologické převahy. Je nezbytné, aby ministerstvo podporovalo výzkum v oblasti nových technologií, a zabránilo tak technologickým překvapením. Musíme využívat špičkové komerční technologie, jejichž rychlý pokrok může posílit naše vojenské schopnosti. (5)

Protože psi nikdy nepřestanou bojovat o vedení smečky, boj o moc nikdy neměl a nebude mít nic jiného než dočasné vítěze a věčné pretendenty. Důsledkem je, že vzhledem k tomu, že hegemónní pozice není nikdy skutečně získána, nemá technologický závod v zásadě jiný konec než vyčerpání zdrojů a (nebo) vzájemné sebezničení. Na konci konců zůstanou jen poražení. Mezitím však každý z protivníků přisuzuje tomu druhému nutkání stále více spěchat k Armagedonu - závěrečné bitvě.

Vojenský vynález umělé inteligence

Ve většině případů připadá vývoj a zavádění nových technologií na veřejné orgány (Caesara). Protože počátky jsou příliš nejisté a příliš nákladné na to, aby byly okamžitě ziskové. A protože tyto technologie mohou zemi, v níž se objeví, poskytnout vojenskou výhodu, než poslouží hromadění soukromého bohatství - (Mamonu).

Ideálním typickým případem je vytvoření jaderného průmyslu v rámci projektu Manhattan (konec roku 1942 - srpen 1945) ve Spojených státech. Tedy vytvoření vědecko-vojensko-průmyslového komplexu, který mobilizoval 600 000 lidí na 32 pracovištích a jehož realizace i důsledky byly tajné. Jeho původním cílem byl urychlený vývoj absolutní zbraně s celoplanetárními ekologickými důsledky. Tento projekt znamenal počátek morálního zatracení vědců do jaderného popírání, které se později stalo normou, navzdory 75 milionům obětí prvních bombardování, testů, katastrof a radioaktivního znečištění. Jak ale obvinít vítěze, kteří tvoří zákony, ze "zločinu proti lidskosti"? Neplatí v rámci průmyslové heteronomie zákony pouze pro ty, kteří nemají privilegium je vyslovit? Cílem Spojených států bylo spíše než zajistit vítězství nad Japonskem, jehož pokusy o kapitulaci narazily na němotu Spojených států, potvrdit svou všemocnost proti Sovětskému svazu. Vědci, přirozeně lační po živých experimentech, proto

pracovali na tom, aby Fat Man a Little Boy utrpěli co největší ztráty. Po výbuchu první ruské atomové bomby v roce 1949 však následovaly další kroky: eskalace do krajnosti studené války, státní monopolizace civilního jaderného průmyslu mimo jakoukoli demokratickou kontrolu, vybudování prostředků (vojenských i průmyslových) k vyhlazení veškerého života na Zemi - zahájení toho, co *Günther Anders* nazval “dobou konce“.(6)

Druhá světová válka byla proto obdobím intenzivních technologických inovací, včetně počítačů. Kybernetika vznikla v rámci *Národního výboru pro obranný výzkum* v návaznosti na zapojení Norberta Wienera (1894-1964) do zdokonalování protivzdušné obrany, které ho přivedlo k zájmu o optimalizaci spojení člověk-stroj. Marně pak navrhoval konstrukci automatického předvídacího zařízení, jehož principy byly později převzaty při výrobě poválečných superpočítačů: digitální stroj, elektronické součástky, binární reprezentace dat, logic-

ké řízení a hromadná paměť. V obecnější rovině:

Během druhé světové války byl téměř veškerý počítačový výzkum (stejně jako většina vědeckého výzkumu a vývoje ve Spojených státech) financován ministerstvem obrany. První americký digitální počítač Eniac je sestaven za účelem automatizace výpočtu balistických tabulek. Byl dokončen až po skončení války, ale jakmile byl uveden do provozu, jeho prvním úkolem bylo vyřešit složitou fyzikální rovnici související s výzkumem vodíkové bomby prováděným v Los Alamos.(7)

Nejkarikovanějším militarizovaným vědcem byl pravděpodobně *John von Neumann*, který později posloužil jako předloha pro postavu Doktor Divnolásky (Stanley Kubrick, 1964). Ten, který je považován za jednoho z největších géníů 20. století, pracoval pro americké námořnictvo na vývoji obávaných “prázdných náloží”. Podílel se na projektu *Manhattan*, v jehož rámci zdoko-

nalil čočku výbušniny a pomocí proto-počítačů vlastní konstrukce vypočítal výšku spouště, aby maximalizoval vražedné účinky exploze. Byl zastáncem myšlenky způsobit co nejvíce obětí a navrhl svržení jaderné bomby na Kjóto. Jeho plány byly měřítkem jeho technokratických schopností, on, který snil o geoinženýrství, aby mohl vést klimatické války schopné vyhladovět celé společnosti. Až do své smrti, pravděpodobně v důsledku vystavení radiaci, vytrvale, bez sebemenších etických skrupulí, spolupracoval na eskalaci atomového arzenálu a zároveň se podílel na vytváření principů umělé inteligence.

Nebyl zdaleka jediný:

Architekti studené války nejprve vyvinuli počítače pro řízení vojenských systémů na velmi dlouhé vzdálenosti a poté pro řízení obrovské byrokracie a dodavatelských řetězců, které tyto síly potřebovaly. V průběhu tohoto procesu však tyto počítače používali také k simulaci téměř

všech myslitelných a představitelných aspektů studené války: jaderné strategie založené na teorii her, fyziky jaderných výbuchů, konstrukce letadel a politiky závodů ve zbrojení. Poté vytvořili Arpanet, otce internetu, aby usnadnili sdílení počítačového výkonu, programů a dat mezi armádními vědci.(8)

V letech 1962 až 1986 se Pentagon věnoval výzkumu v oblasti výpočetní techniky prostřednictvím programů *Úřadu pro techniky zpracování informací*, který se zaměřoval především na rozdělování času, infografiku, sítě (Arpanet) a umělou inteligenci. Tato práce navazovala na práci Minského a Massachusettského technologického institutu (MIT) v rámci vojenského programu velení a řízení.(9) V letech 1983 až 1993 vynaložila *Agentura pro pokročilé obranné výzkumné projekty (DARPA)* další miliardu dolarů na počítačový výzkum v rámci *Strategické počítačové iniciativy*, která byla určena pro návrh a výrobu mikroprocesorů, počí-

tačové architektury a softwaru umělé inteligence. Tato vojenská výpočetní technika umožnila průlomové objevy v oblasti expertních systémů, počítačového vidění, rozpoznávání a generování řeči.(10)

V devadesátých letech 20. století se s velkou dávkou vládní podpory podařilo zobecnit mikropočítače a přejít k obchodním aplikacím, které si brzy monopolizovali Gafamové: Google (Alphabet), Amazon, Facebook, Apple, Microsoft, ale i zvyklí financovat armádu (IBM, Intel atd.). Tato generalizace připravila půdu pro neoliberalní rozšíření a reorganizaci finančních trhů, osvobozených od veřejných regulací z období 1935-1975. Tím spíše díky vysokofrekvenčnímu obchodování, které umožňuje provádět finanční transakce nadlidskou rychlostí (v řádu desetin milisekundy) pomocí „inteligentních“ algoritmů.(11)

Nyní tyto “inteligentní” stroje díky své extrémní rychlosti vytvářejí náhlé poruchy, proti nimž mohou regulační orgány pouze protestovat. Z toho vyplývá otázka: bude

mít vojenské využití umělé inteligence stejný druh selhání? A pokud ano, bude možné takový univerzální algoritmický megastroj vyřadit? [\(12\)](#)

Příběhy dronů

Pokud jde o konvenční konfrontace, americká strategie je spíše totožná s tou, která byla zavedena během studené války: snaha o totální vzdušnou nadvládu, dohled a dálkovou kontrolu. Tato strategie umožnila snadná vítězství s bombami s ochuzeným uranem, laserem naváděnými střelami atd. proti vojensky slabším státům, jako je Irák, následovaná nesmírnými obtížemi při vedení po sobě jdoucích městských guerillových válek, které donutily USA k nekonečně dlouhé protipovstalecké válce.

Vzhledem k fascinaci amerického vojenského velení špičkovými technologiemi by tato patová situace mohla vyústit pouze ve spirálu inspirovanou metodami, jimiž Stát Izrael spravuje palestinská území. Snadno roz-

poznáme obvyklý kybernetický vzorec: „sběr dat / algoritmická analýza / zpětná vazba na chování“:

Senzory sbírají informace z mobilních telefonů, televizorů a rádií, ale také z biometrických skenerů, kamer a nesčetných radiofrekvenčních identifikačních štítků, což je skutečný „chytrý prach“, který se dříve „šířil“. [...] Podle tohoto scénáře se ve městě uvolňují roje mikro- a nanosenzorů, které nepřetržitě poskytují informace celému souboru automatizovaných zbraní, jež tak mohou automaticky zabíjet nebo ničit své cíle. Automatizovaný dohled se tak mění v automatizovanou válečnou zbraň.(13)

Původní myšlenkou bylo vyslat do “nepřátelských zón” (včetně mimozemských) místo křehkých lidí drony (pozemní, vzdušné nebo námořní). Problém je v tom, že s ozbrojenými drony se narušuje válečnická reciprocita mezi “moci zabíjet” a “moci být zabit”; suverénní hranice se v průběhu cílených vražedných operací ocitají

v ignoraci; a elementární základy mezinárodního práva jsou přinejmenším narušeny. Málo na tom záleží, protože hegemonie “světového čteníka” si zajišťuje bez-trestnost pro svůj monopol na účinné násilí a zároveň prodává vlastnímu obyvatelstvu, pohodlně usazenému před obrazovkami, snížení vojenských ztrát na “nulovou úmrtnost”.⁽¹⁴⁾ Dnes, kdy nejméně 50 států vlastní bezpilotní vojenské letouny, jich má americká armáda více než 7 000, od slavných Predatorů („dravců“) a Reaperů („ženců“) až po malé „vosy“, které přenášejí obraz dění na zemi. Zatímco na obzoru se rýsují roje smrtících „kyborgů-brouků”.⁽¹⁵⁾

Z vojenského hlediska se automatizace dronů měří v posloupnosti „pozorovat, orientovat se, rozhodnout se, jednat“. U poloautomatizovaných dronů umožňuje umělá inteligence vybrat cíl a zasáhnout jej pod velením člověka, který jedná na dálku v úkrytu svého bunkru. Od roku 2017 se americký projekt Maven ve spolupráci se společností Google (Alphabet) zaměřuje na

zdokonalení “inteligentních“ systémů rozpoznávání obrazu s cílem „posílit pozorovací a identifikační schopnosti cílů amerických vojenských a zpravodajských dronů“.(16)

V případě autonomních dronů s dohledem stroje pozorují, rozhodují a jednají samy, ale člověk může do procesu zasáhnout. Bojový systém Aegis amerického námořnictva naopak vybírá cíle pomocí radaru, analyzuje úroveň ohrožení a zasahuje, bez zásahu lidského dohledu, automaticky. Rusko mezitím údajně vyvinulo nové autonomní mezikontinentální ponorkové torpédo s jaderným pohonem a jadernou výzbrojí.(17)

Pak logicky přicházejí na řadu plně automatizované systémy bez jakékoli lidské spolupráce. Od roku 2014 zajišťuje identifikaci a údernou schopnost podél hranice mezi oběma Korejemi robotická stráž SGR-Ai, kterou vyrábí společnost Samsung. Během střetů mezi frakcemi soupeřícími o moc v Libyi v roce 2021 zasáhl turecký bezpilotní letoun Kargu-2 cíle bez jakéhokoli lid-

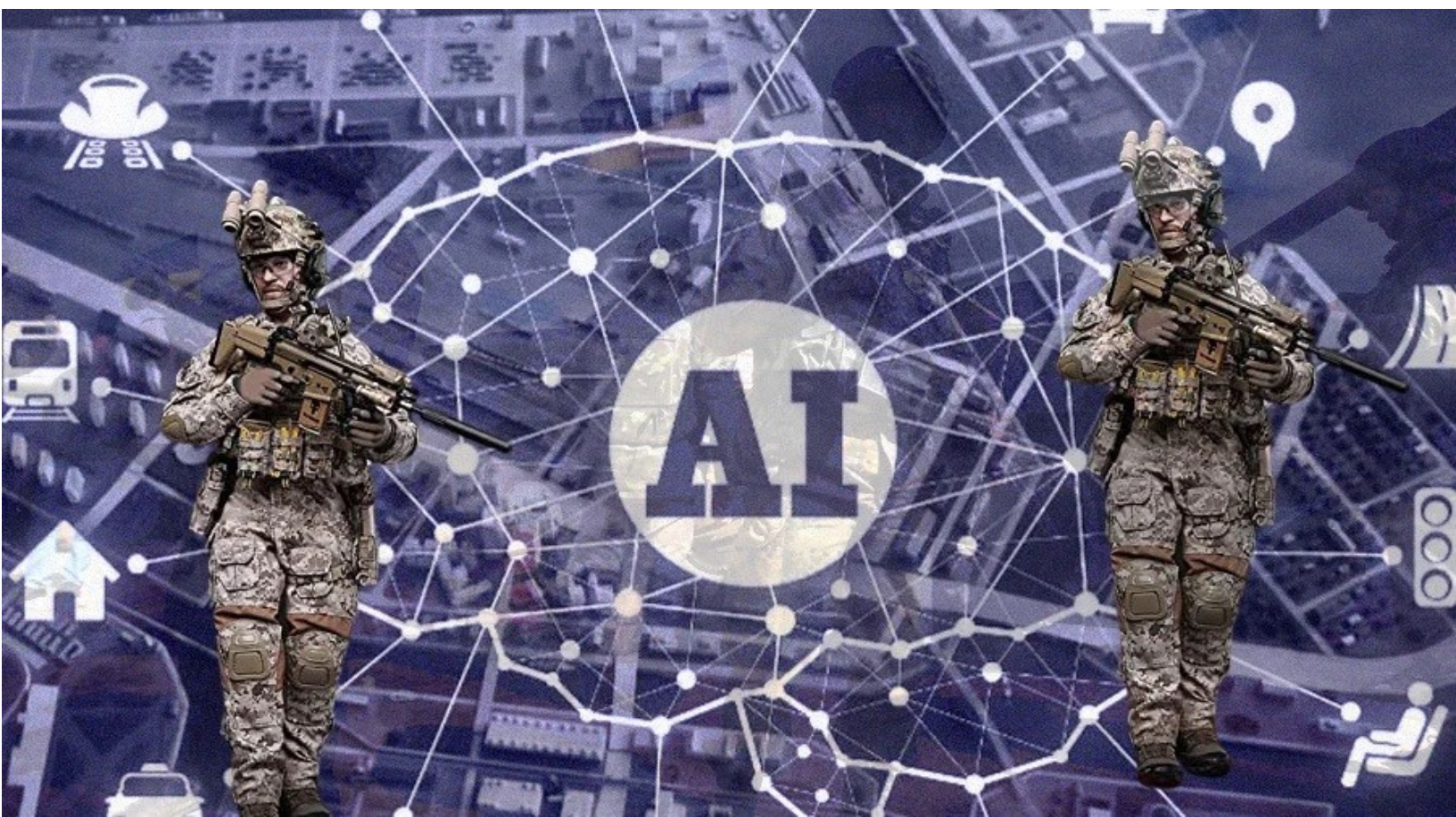
ského rozhodnutí.⁽¹⁸⁾ Dne 28. srpna 2023 představil americký náměstek ministra obrany iniciativu Replikátor (samopilotované lodě, bezpilotní letadla atd.), která díky zvládnutí “technologie zítřka” (umělé inteligence) umožní „*nasazení tisíců přisouzených autonomních systémů v průběhu příštích osmnácti až čtyřiceti měsíců*“.⁽¹⁹⁾

Není divu, že válka mezi Ruskem a Ukrajinou podněcuje tento druh inovací. Pozorovatelé zvenčí, od vojenských států až po zbrojní průmyslníky, se zájmem sledují to, co považují za “laboratoř budoucích válek” mezi průmyslovými státy.⁽²⁰⁾ Robotizace bojiště tam nevyhnutelně postupuje s úpravami, které praxe vyžaduje. Zbraně využívající umělou inteligenci jsou hojné, od “chytré” munice (jako je houfnice Excalibur, kterou dodala Ukrajina Kanadě) po hypersonickou řízenou střelu, kterou používá Rusko, přes robotizaci systémů hloubkového úderu, munici s vyhledáváním cílů, bludnou municí (Switchblade) a roje samonaváděcích dro-

nů. V obou oblastech se zdá, že levné bezpilotní letouny kamikadze (pozemní, námořní, vzdušné) se těší velké přízni díky své vražedné účinnosti. Írán dodává své sebevražedné drony Shahed do Ruska.⁽²¹⁾ Ukrajinská armáda se uchyluje ke kutilství, aby z komerčních dronů udělala útočné zbraně a z chytrých telefonů zpravodajské a zaměřovací nástroje. K výrobě dílů využívá 3D tiskárny. A obyčejný kajak vybaví motorem pro vodní skútry, kamerami, GPS a jadernými hlavicemi, čímž jej “rozšíří” na obávaný námořní dron.

Rusko-ukrajinské “experimentování” potvrzuje to, co je teoreticky známo již nyní, např. v oblasti financí, a sice že digitální vojenská automatizace odpovídá potřebě poddajnosti a rychlosti, přičemž vítězství má zajištěno ten, kdo je v boji nejrychlejší. Což podněcuje vojenské plánovače k tomu, aby delegovali stále více rozhodovacích pravomocí na stroje. Prapory dronů se však svým zběsilým tempem a masou pozorovacích dat snaží překonat schopnosti vojenského velení, a to až do té

míry, že si představují robotické generály.

Umělá inteligence jako projekt Manhattan: přípravy na totální robotickou válku

Neustálé zrychlování “inteligentních” vojenských operací, současné fungování autonomních systémů a hypersoniky vedou ke krizi řízení a velení: jak řídit stroje s nadlidskou rychlostí, když ne automatizací řízení operací? To je předmětem projektů umělé inteligence americké a čínské armády: americký JACD2 (Joint All-Domain Command Control) versus čínský MDPW (Multi-Domain Precision Warfare) - nebo ruské Centrum řízení obrany státu. Ve všech případech nacházíme stejnou organizační strategii jako v projektu Manhattan, tj. vědecko-vojensko-průmyslový komplex, který má na starosti co nejrychlejší vytvoření “inteligentního” velení armády.⁽²²⁾

V USA jsou členy Národní bezpečnostní komise pro umělou inteligenci, kterou v květnu 2018 zřídil americký Kongres, zástupci společností Amazon Web Servi-

ces, Oracle, Microsoft Researche Lab a Google Cloud:

Odborné znalosti Silicon Valley jsou pro armádu nepostradatelné, pokud chce uskutečnit svou vizi systému, který integruje všechna data přenášená senzory různých ozbrojených sil. Tyto informace analyzované pomocí umělé inteligence by pak umožnily vypracovat účinnou koordinovanou reakci. Na konci roku 2022 Pentagon zadal čtyřem technologickým gigantům - Microsoftu, Googlu, Oraclu a Amazonu - velkorysou zakázku v hodnotě 9 miliard dolarů na vývoj infrastruktury pro tento odvážný projekt.(23)

Tato komise stanovila nezbytná doporučení k „pokroku ve vývoji umělé inteligence, strojového učení a souvisejících technologií, aby bylo možné komplexně uspokojit potřeby národní bezpečnosti a obrany Spojených států“.(24) V rámci JADC2 se americké letectvo zavázalo vytvořit automatizovaný systém řízení, Advanced Battle Managemen System, „využívající umělou intelligen-

ci k umožnění rychlejšího rozhodování“. (25)

V Číně se stranický stát mobilizuje ke spojení vojenské a civilní průmyslové základny, aby využil technologických inovací v obou oblastech:

V roce 2021 začala Lidová osvobozenecká armáda diskutovat o nové „základní operační koncepci“ nazvané „multidoménová přesná válka“. MP-DW má využívat C4ISR [velení, řízení, komunikace, počítače, zpravodajství, sledování, rozpoznávání], což [armáda] nazývá „systémem síťových informačních systémů, který integruje pokroky v oblasti velkých dat a umělé inteligence, aby bylo možné rychle identifikovat klíčové slabiny operačního systému USA, a poté spojit společné síly ze všech domén k provedení přesných úderů proti těmto slabinám“. (26)

Kromě současných nedostatků umělé inteligence a vyhlídky na náhlé vojenské havárie bez narušení je otáz-

kou, kam až tato konkurence dospěje v oblasti společné robotizace bojiště a jeho velení. A zda podobně jako ve Stopařově průvodci po Galaxii Douglase Adamse nevyústí zrychlení vojenských operací v automatizované systémy jaderných zbraní:

Zpočátku bude JADC2 určena ke koordinaci bojových operací mezi “konvenčními” nebo nejadernými silami USA. V určitém okamžiku však bude muset být propojen s jadernými systémy velení, řízení a komunikace (NC3) Pentagonu, což by mohlo počítačům poskytnout významnou kontrolu nad použitím amerického jaderného arzenálu. „JADC2 a NC3 jsou úzce propojeny,“ uvedl v rozhovoru pro rok 2020 generál John E. Hyten, místopředseda sboru náčelníků štábů. V důsledku toho dodal typickým jazykem Pentagonu: „NC3 musí informovat JADC2 a JADC2 musí informovat NC3“.(27)

Globální závod o ekonomický zisk a vojenskou sílu brá-

ní průmyslovým státům ukončit válku a technologické přípravy na válku. A bohužel nechybí ani fantazie, která ospravedlňuje dnešní a budoucí konflikty v podobě sebeaplnujících se proroctví. Jako například to o “střetu civilizací“, tj. nových “náboženských válkách“, které v roce 1996 vyslovil neokonzervativce Samuel Huntington. Dějiny industrializace však dostatečně prokázaly, že každé období mírové mezinárodní soutěže rozpoutá okamžik, kdy o místě všech na Zemi rozhoduje pouze technicko-vojenská síla. Instrumentalizace náboženství je jedinečným pokryteckým doplňkem této tendence, kterou industrialismus rozdmýchává fanatismus mas a zapřahá je do své vlastní destruktivní dynamiky.

Dnešní světový systém se vyznačuje relativním oslabením dosud hegemonních zemí a vznikem zemí Brics (Brazílie, Rusko, Indie, Čína, Jihoafrická republika): očekává se, že podíl triády (Severní Amerika, Evropa, Japonsko) na reálném světovém HDP, který v roce 2010 činil 47 %, v roce 2030 nepřesáhne 29 %, zatímco podíl

těchto rozvíjejících se zemí dosáhne 44 %. Nyní všechna období oscilující světové hegemonie skončila hlukem, zuřivostí a krveprolitím.⁽²⁸⁾ K tomu se přidávají přirozené limity globální mocenské expanze na současné přelidněné planetě. Od nynějška do roku 2030 bude Čína, která je vedoucí výrobní silou, sama zodpovědná za 30% nárůst světové poptávky po energii, a to právě v okamžiku, kdy se nabídka fosilních zdrojů snižuje a neexistuje za ně žádná masová náhrada (ať už jde o nekonvenční uhlovodíky nebo obnovitelné iluze).

Uvědomit si důsledky těchto otřesů znamená vzít v úvahu, že vojensko-ekonomická síla státu je úměrná množství energie, kterou má k dispozici pro pohon svého průmyslového stroje. Z toho vyplývá, že budoucí stagnace energetických zdrojů znamená, že množství energie bude rozděleno mezi státy. Průmyslový princip hry s "pozitivním součtem", v níž každý může zvýšit svou vlastní sílu, aniž by zhoršil sílu ostatních, se stává chybným kvůli nereálnosti svého implicitního axiomu:

nekonečné množství využitelných přírodních zdrojů pro nekonečné pokračování hry. Bez tohoto axiomu se hra stává definitivně “hrou s nulovým součtem“: výhody jedněch jsou ztrátami druhých.

Z toho vyplývá, že umělá inteligence se brzy objeví jako příčina i důsledek překotné přípravy na robotickou válku, kterou Američané nazývají “hyperválkou“. Její materialita přispěje ke zmnožení a zintenzivnění konfliktů o přístup ke kritickým zásobám strategických surovin (ropa, zemní plyn, nerostné suroviny, voda). Zároveň jeho výkon přímo směřuje k optimalizaci vražedné účinnosti zbraní používaných v těchto konfliktech, dítek války proti přírodě, již se pretendenti hegemonie již začali věnovat, prozatím nepřímo.

Přeloženo z

<https://ilrovescio.info/2024/09/15/lintelligenza-artificiale-serve-innanzitutto-a-fare-la-guerra/>

- terraeliberta.noblogs.org
- terraeliberta@inventati.org

Poznámky:

(1) Bernard Charbonneau, *Lexique du verbe quotidien*, Éditions Héros-Limite, Genève, 2016, str. 47.

(2) Viz například John K. Galbraith, *Jak se dostat z Vietnamu. Realistické řešení nejvážnějšího problému naší doby* [1967], Einaudi, Turín, 1968.

(3) Podrobněji k této hluboké historické a logické vazbě mezi státem, kapitálem a technovědou viz Jacques Luzzi, *Au rendez-vous des mortels. Le déni de la mort dans la culture moderne, de Descartes au transhumanisme*, La Lenteur, Vaour, 2019, zejména kapitola nazvaná „La contrainte (politique) et le capital“, s. 79-84.

(4) Karl von Clausewitz, *Della guerra*, Rizzoli, Milán, 2009.

(5) Heidi Shyu, citováno podle Davida Verguna, „DOD in Search of Disruptive Technologies That Will Enable the Warfighter“, Ministerstvo obrany USA, 8. března 2022, <defense.gov>. Zkratka DOD znamená Ministerstvo obrany USA.

(6) K obsahu předchozích dvou odstavců viz Jean-Marc Royer, *Svět jako projekt Manhattan. Dai laboratori nucleari alla guerra generalizzata alla vita*, Mimesis, Udine, 2023 (původní

francouzské vydání 2017). A od téhož autora, Appel international : Hiroshima, Tchernobyl, Fukushima, des crimes contre l'humanité, 12. března 2012, <fukushima-blog.com>. [Též Royer, Filosofia politica del nucleare, <ilrovescio.org>, NdT].

(7) Paul N. Edwards, Un Monde clos. L'ordinateur, la bombe et le discours politique de la guerre froide [1996], Éditions B2, Paris, 2013, s. 60-61.

(8) Tamtéž, s. 8.

(9) Srov. Arthur L. Norberg & Judy E. O'Neill, Transforming Computer Technology. Zpracování informací pro Pentagon, John Hopkins University Press, Baltimore, 1996.

(10) Srov. Alex Roland & Philip Shiman, Strategie výpočetní techniky: Darpa and the Quest for Machine Intelligence (1983-1993), MIT Press, Cambridge, 2002. Questa strategia è stata attualizzata da Barack Obama: cfr. „Executive Order: Obama Obama: Creating a National Strategie Computing Iniziative, Národní archiv, 29 luglio 2015, <obamawhitehouse.archives.gov>.

(11) V roce 2020 představovalo vysokofrekvenční obchodování přibližně 50 % objemu transakcí na americkém akciovém trhu a 43 % objemu na evropském akciovém trhu: viz Johannes

Breckenfelder, How Does Competition Among High-Frequency Traders Affect Market Liquidity?, Evropská centrální banka, „Research Bulletin“, č. 78, prosinec 2020, <ecb.europa.eu>.

(12) Viz úvahy Paula N. Edwardse, Virtual Machines, Virtual Infrastructures: The New Historiography of Information Technology, „Iis“, roč. 89, č. 1, březen 1998.

(13) Stephen Graham, Villes sous contrôle. La militarisation de l'espace urbain, La Découverte, Paříž, 2012, s. 85 a s. 87.

(14) Srovnej Grégoire Chamayou, Teorie dronu. Filozofické principy práva zabíjet, DeriveApprodi, Řím, 2017 [původní francouzské vydání 2015].

(15) Srov. Barbara Ehrenreich, War Without Humans, „Tom Dispatch“, 20 agosto 2020, <tom.dispatch.com>; e David Hambling, The US Navy Wants Swarms of Thousands Small Drones, „MIT Technology Review“, 24 ottobre 2022, <technologyreview.com>.

(16) Charles Thibout, La compétition mondiale de l'intelligence artificielle, „Pouvoirs“, roč. 3, č. 170, 2019.

(17) Srov. Ministerstvo obrany (USA), „Nuclear Posture Review“, febbraio 2018, s. 33, <media.defense.gov>.

(18) Viz „Zpráva skupiny expertů o Libyi“, Rada bezpečnosti OSN, 8. března 2021, s. 20, <documents.un.org>.

(19) Kathleen Hicks, „The Urgency to Innovate“ (Naléhavá potřeba inovací) (jak bylo předneseno), Ministerstvo obrany, 28. srpna 2023, <defense.gov>. 20 Pojem „atributivní“ se ve vojenském žargonu vztahuje na zbraně s minimálními výrobními náklady a maximální smrtící účinností.

(20) Annika Burgess, What Ukraine's Weapons Innovation and Commercial Technologies Tell Us About the Future of War, 'ABC News', únor 2023, <abc.net.au>.

(21) K těmto různým bodům viz články Atlantic Council, amerického think tanku specializujícího se na mezinárodní vztahy a blízkého NATO, dostupné na <atlantic.council.org>.

(22) Srov. k tomu Hope H. Seck, Congress Wants a 'Manhattan Project' for Military Artificial Intelligence, <military.com>, 29. září 2020. 23 Pokud jde o Francii, viz směrnice Florence Parlyové (tehdejší ministryně obrany), L'intelligence artificielle au service de la défense, září 2019, <vie-publique.fr>.

(23) Evgeny Morozov, Une guerre froide, Le Monde diplomatique, květen 2023.

(24) Národní komise pro umělou inteligenci, závěrečná zpráva,

březen 2021, <nscai.gov>.

(25) John R. Hoehn, Advanced Battle Management System (ABMS), Congressional Research, 15 febbraio 2023, <crsreport.congress.gov>.

(26) Ministerstvo obrany, Military and Security Developments Involving the People's Republic of China, 23. listopadu 2023, s. 5-6, <defense.gov>.

(27) Michael T. Klare, Artificial Intelligence and the Future of War, „Le Monde diplomatique“ (USA), 19 dicembre 2018, <mondediplo.com>.

(28) Srovnej Immanuel Wallerstein, Le capitalisme historique [1983], La Découverte, Paris, 2011, s. 57-59 (italský překlad: Il capitalismo storico, Einaudi, Turín, 1985).

NO ITN LOVE R

